

An abstract painting featuring a white bird, possibly a swan or heron, with its neck curved. The bird is rendered with thick, expressive brushstrokes in white and light blue. A vibrant purple flower is in the foreground, partially obscuring the bird's lower body. The background is a mix of blue, white, and yellow, suggesting a sky or water. The overall style is impressionistic and expressive.

Arti
santana
ÉS CÒPIA
DIGITALITZADA

Sag. 82.311. AU. fes

FESTES

DE

Am
santanyí
ÉS CÒPIA
DIGITALITZADA

Coberta: AMETLER FLORIT de Julien Meunié.

Julien Meunié és un pintor francès-santanyiner i a Santanyí -ara com ara- descobreix els temes-idea en evolució rítmica i color de trobar-se a si mateix.

La rosella, l'ametler, l'ona són tres temes reals-abstractes-lliures-igualats pel pintor.

A l'ametler florit s'hi lliga la rosella i l'ona i la manera lluminosa de pintar i de persistir en la perseverança de la recerca de Julien Meunié.

Miquel Pons

SANTANYÍ, 1990

Am
santanyi
ÉS CÒPIA
DIGITALITZADA

FESTES

DE
SANT JAUME

DE
SANT JAUME

[illegible]

SANTANYÍ, 1990

FESTES
DE
SANT JAUME

Am
santanyí
ÉS CÒPIA
DIGITALITZADA

SALUTACIÓ

Batlí de Santanyí, juliol de 1990.

En aquestes primeres setmanes de juliol, ja sentim al nostre voltant una gratificant i agradable sensació. Això és perquè a l'horitzó ja guaita el resplendor dels dies de la festa. La nostra festa, amb característiques pròpies que ja han arrelat ben fort a dins el poble, aconseguint amb la tradició i l'esforç de les generacions que ens han precedit que, any rera any, es vagin millorant tant en el seu contingut com amb la seva brillantesca. En definitiva, estam a les portes de la nostra Festa Major, que celebrem en honor de Sant Jaume.

Presentam, amb aquestes modestes paraules, el programa de les festes. Va dirigit a tots i l'hem preparat amb esment, esforç i estimació, només limitats, naturalment, a les nostres disponibilitats. Siguin doncs aquests dies de festa per a tots, aquest és el nostre desig, i que serveixin dins el nostre quefer quotidià, per fer una aturada i omplir el nostre cor de l'alegria, la serenor i la pau interior que tot cor humà i tota persona cristiana ha de tenir en abundància.

Desitjam que aquests dies de festa siguin la causa per la presència física de molts d'aquells santanyiners que per motius de feina o qualsevol circumstància visquin fora del nostre poble, igualment també per aquelles persones que sentin el desig de visitar-nos. A tots, per endavant, els donam la benvinguda, amb la voluntat de que la seva estada a Santanyí sigui feliç i agradable.

I, encara que nosaltres voldriem que tothom pogués gaudir plenament de la festa, sabem que per a alguns no serà possible; per ells també la nostra afectuosa salutació i el nostre sentiment per haver-se de veure privats de la nostra alegria.

Vull que les darreres retxes siguin per recordar a tots els que ens han deixat per a sempre. Que Déu els tengui i així fruir de la Pau Eterna.

A tots, MOLTS D'ANYS!

Cosme Adrover i Obrador

NOCES D'OR SACERDOTALS

Amablement convidat pel regidor encarregat de la confecció del programa de les nostres festes patronals, aprofit l'oportunitat per expressar públicament l'amor que sempre he experimentat pel nostre entrançable Santanyí.

Trenta-cinc anys són els que he viscut a Felanitx i a Palma Nova per raó dels meus càrrecs. A aquests encara hi hauríem d'afegir el període d'estudis en el seminari. Aquesta separació del meu poble, crec que ha tingut la virtut de reforçar-me l'estimació.

Fa sis anys que vaig retornar a conviure amb vosaltres, i enguany he tingut el goig de celebrar amb la vostra companyia el cinquantè aniversari de la meva ordenació sacerdotal.

Desig i deman a Déu per al nostre Santanyí la solidaritat i germanor entre tots, malgrat les diferències que ens enriqueixen, que reflloresqui i regni entre nosaltres l'esperit cristià que heretarem dels nostres pares...

Un programa de festes no és el lloc adient per fer sermons, però, que hi farem l'ofici marca, i esper que ja que ha estat curt no vos hagi resultat massa fastidiós.

Bones festes i molts anys.

Joan Ferrer Pons, prevere

Am
santanyí
ÉS CÒPIA
DIGITALITZADA

La Festa de l'obra a Santanyí

Juliol 1990

Aquesta festa, tan coral i tan sentida per a tots els santanyiners, ens recorda la «fe dels nostres pares», que saberen gravar a la nostra pedra de Santanyí el seu amor a Déu i a Maria fent el gran temple parroquial de Sant Andreu Apòstol.

Altres parlaran de la seva història, de l'arquitectura i dels molts de sacrificis i aportacions personals dels nostres avantpassats.

L'any del Senyor, 1990, em convida a parlar-vos d'una altra «Obra», molt estimada també del nostre poble, que mereix una petita reflexió de cara a Déu i al poble en festes patronals.

Jo, Andreu Vadell i Vidal, prevere, per la gràcia de Déu, celebr enguany els cinquanta anys de sacerdot a mig segle de l'obra de Déu amb els materials humils dels meus anys, viscuts al servei de Déu i dels homes.

Sant Pere ens presenta Crist com a la *pedra viva rebutjada però preciosa i escollida per Déu* (1.ª Pere, 2, 4-6) i ens convida a acostar-nos a Ell, per esser també un sacerdoti sant, oferint-li sacrificis amb Crist, per a construir un edifici espiritual amb les pedres vives de la nostra persona.

Segons el pensament de Sant Pere, els seglars sou també *pedres vives, cridats a esser un sacerdoti sant, un poble escollit, una nació sagrada, la possessió personal de Déu, per proclamar l'alabança d'aquell que vos ha cridat de les tenebres a la seva llum admirable i sou, ara, el poble de Déu.* (Id. 2, 9-10)

Santanyiners, jo vos convid a mirar els vostres capellans com a l'obra espiritual de Santanyí, fills del vostre poble, cridats a pregar per vosaltres i que estan al vostre servei essent sempre les mans de Déu que vos beneïxen en tot moment.

El poema, LES MANS DEL SACERDOT, d'autor anònim, resumint en poques paraules, ens diu:

1) *Necessitam les mans del sacerdot al néixer i al morir, les necessitam si volem sentir la calor d'un bon amic, i les cercam en els moments difícils de la vida.*

2) *Les necessitam quan ferits pel pecat, volem el perdó de Déu, que ens faci més purs que els àngels.*

3) *Al aixecar-se les seves mans durant la missa les veim superiors a les de tots els reis, ja que ens mostren el Rei suprem i el mos donen per aliment de les nostres ànimes.*

4) *En escollir company o companyona de per vida, altres mans podran preparar els detalls de les noces, però tan sols les mans del sacerdot, beneiran els vostre amor per a sempre.*

5) *I, a l'hora de la mort, quan els nostres ulls es vagin apagant, el nostre coratge i l'esperança reviuran al veure al nostre costat les mans del sacerdot que ens posa en les mans de Déu...*

Germans, ajudau-me a tenir les nostres mans girades sempre cap al Cel, pregant per tots vosaltres a fi de que un dia pogueu sentir les mans de Déu, que vos obrin les portes del seu regne i vos donin l'abraç etern, penyora de la vostra felicitat eterna.

Mare de Consolació, oiú els precis que vos fa la vostra gent santanyinera —i que el vostre august patrimoni defensi el santanyiner.

El vostre amic sacerdot.

Andreu Vadell i Vidal, Prevere

ÉS CÒPIA
DIGITALITZADA

Als meus 25 anys de sacerdoci

Il·lm. Monsenyor Joan Mates

Era el dia 20 de juny de l'any 1965 quan, de mans de l'Excm. Rafael Álvarez Lara, Bisbe de Mallorca, vaig rebre l'ordenació sacerdotal.

I esperant un nou dia va arribar l'albada...

I l'alba d'aquell nou dia va dur també allò que esperava i pel que durant tretze anys m'havia anat preparant.

Des d'aquell dia 20 es va apoderar de mi com una força i una plenitud interior que són difícils d'explicar i que crec que estan un poc més enllà dels sentits. Per una banda era com una força, nova, al temps que un immens poder sense exercitar juntament amb l'agradable sensació d'haver aconseguit allò que volia; ésser sacerdot. Me sentia un altre sense deixar d'ésser jo mateix.

Mai olvidaré el despuntar l'aurora d'aquell dia 20. Quan vaig sortir de l'habitació, vaig veure que en el llindar de la porta de tots els que ens havíem d'ordenar, varen apareixer tenyits de grosses pinzellades de pintura roja, simbolitzant la sang de l'anyell pasqual i també la darrena nit que, segons l'Èxode, els israelites passarien a Egipte com a esclaus, en unes hores, a punt d'alba, ja serien lliures i amb un objectiu; caminar cap a la terra de promissió. Fins aquí el simbolisme, però la meva realitat, segles després, era parecuda. Damunt aquella pintura, en el llindar de la porta de la meva cambra, simbolitzant sang, estava escrit: ELEGIT.

Allò era emocionant, profund, de gran significança, sobrenatural i molt poderós.

El dia 24 de juny, festa de Sant Joan Baptista, vaig celebrar per primera vegada, en públic, el que es diu la Primera Missa. Aquell dia vaig ocupar aquell lloc de l'altar de l'església del meu poble, pel qual, al llarg dels anys, havia vist passar molts de joves de diverses ordres religioses. De tots havia tingut enveja per no poder estar allà a on ells

estaven. Però ara la cosa era diferent, ara era jo, havia arribat. Me sentia l'home més important i més feliç del món. A dins mi sentia que havia arribat i que en aquell moment començava un altre camí. Aquell dia li va dur al poble de Porreres un nou sacerdot, juntament amb molta gent que abans me va veure partir, ara també me veren arribar.

El dia de la meva primera missa va esser un dia feliç, inoblidable, que vaig passar amb la meva família i altra gent del meu poble.

Però aquell any, 1965, tots els bisbes del món reunits a Roma, acabaven també una altra tasca, començada per Joan XXIII i prosseguida per Pau VI, el qual, aquest any, declarà acabat el Concili Vaticà II, firmant els documents del mateix i declarant el seu contingut com a doctrina a seguir per a tota l'Església Catòlica.

Sens dubte el dia 20 de juny de 1965, per mi va neixer un nou dia...

Vaig deixar d'esser laic per començar a ser sacerdot.

Vaig sortir de l'era Pre-Vaticà II i vaig entrar a la del Post-Vaticà II.

M'havia preparat per executar la meva missió d'una manera i el mateix dia de començar-la ho vaig haver de fer d'una altra.

Travessant ràpidament la història, em vaig estrenar com a sacerdot en la parròquia de Sant Joan Baptista de Calvià. Al cap de molt poc temps me nomenaren vicari de la parròquia de Sant Andreu de Santanyí i després d'uns set anys vaig anar a Los Angeles. No hi mancaren els falsos profetes que s'apressaren a advertir-me que de Santanyí no solament en sortiria mal parat sinó que allà me desgraciaria per a tota la vida. De veritat que la cosa resultà molt diferent, més bé, el poble de Santanyí m'ensenyà a ser sacerdot, a combinar l'humà amb el diví en la pràctica del viure quotidià.

A Santanyí feia tot quan volia i gaudia de cada moment en el col·legi Bisbe Verger, acomiadant els que deixaven aquest món i donant la benvinguda als qui es batiaven. Era, d'alguna manera, un allot més amb tots els nins i nines de Santanyí, a Cabrera, a s'Amarador, a Eivissa, a Menorca, a Lluc i qui sap als molts llocs més. Record ben bé aquell viatge a Lourdes amb cent persones i, aquell altre a Roma que vàrem ser setanta sis. Amb el Petit Grup cantàrem i proclamàrem el que aleshores era més arriscat en drets humans i tampoc mai ens olvidàrem de cantar que el Nadal és temps de joia.

Això i molt més va ser la meva vida a Santanyí. Va ser tan intensa. Vaig aprendre tant. Vaig créixer tant, que després de disset anys de viure a Los Angeles, puc afirmar que tot el que aquí vaig fent, és continuació del que va néixer i començar a Santanyí. Anant amb una barca de pescar i comprovant la duresa de la vida dels homes de la mar, o bé cantant a l'ombra d'un pi a Cala Santanyí, o contemplant el dolor d'una família que els deixava un ser estimat.

Aquí fa nou anys que som el productor, el director i el presentador de programes de televisió. He entrevistat a més de sis-centes persones. He dirigit més de dos-cents cursets i que sé jo que més.

Però més enllà de tot això hi ha una realitat. Silenciosament vaig desaparèixer de Santanyí i també, en silenci, cada any he reaparegut. Certament mai me n'he anat de tot i és per això que ara, rompent aquest silenci i unint-me a la festivitat de Sant Jaume vos vull convidar formalment a que m'acompanyeu a donar gràcies a Déu pel molt que jo vaig aprendre de vosaltres, per haver-me ajudat a convertir-me en un home, en un sacerdot i en un amic de tots. Acompanyau-me doncs, el dia vint-i-dos de juliol a celebrar la Santa Missa a la parròquia de Sant Andreu de Santanyí a les sis de l'horabaixa i després, a les set i mitja a refrescar-ho a ca nostra, al carrer des Caló de ses Agulles de Cala Santanyí.

Los Angeles, Juliol de 1990

am
santanyí
ÉS CÒPIA
DIGITALITZADA

ELS HOMES DEL TREN

am
Santanyí
ÉS CÒPIA
DIGITALITZADA

El tren... D'aquell viu xiulet que infaliblement, sempre en el mateix lloc i a la mateixa hora, feia sonar el maquinista, de l'acompassat «tric-trac», que es produïa quan les rodes passaven pels afegits de la via, de l'eco ja apagat de tot i del tren en concret només en queda un record molt llunyà. Això sí, tots aquells que visqueren de prop el món del tren, en tenen nostàlgia, com si la seva supressió suposàs la privació a Santanyí de part de la seva personalitat i de la seva entitat com a poble. El tren era més que un mitjà de transport, que fàcilment ha estat substituït i, segurament, millorat, però, malgrat qualche inoportú retràs, el cas és que viatjar en el tren era tota una manera de viure, metòdica, sense presses ni estridències ni corregudes per ser el que primer arribàs. Pujaves al tren i sabies que la cosa s'havia d'agafar en calma, arribaves quan ho feia l'aparell i de res valia el tenir nirvis o el frissar.

Per l'envergadura de les instal·lacions, edificis, tallers, cotxeres, vies i tot el complexe ferroviari, la vida del tren de Santanyí va ser relativament curta. Quaranta-vuit anys són ben pocs, vengent el temps que es va necessitar per posar-lo des de l'any 1909, en què l'Ajuntament de Santanyí, juntament amb els de Campos i Lluçmajor sol·licitaren la seva instauració, fins que una vegada acabat el montatge, l'any 1916, estàs a punt i fes el primer viatge.

Encara que els trens siguin màquines, aparells de ferros, fustes i encoixinats, amb uns motors de molta de força, que arrosseguen milers i milers de quilos, a darrera tot això hi ha uns homes que tenen cura de tot i són els responsables del bon funcionament i de la seva conservació i, sobretot al temps del tren de Santanyí quan quasi totes les feines es feien a la mala i l'automatització era mínima. Dos grups d'homes tenia l'estació de Santanyí: Un encarregat de l'estació i de les arribades i sortides dels trens i l'altre que es cuidava de tenir a punt la via i les instal·lacions.

Dels homes del tren ja en queden pocs a la vila. Tornen vells i a poc a poc ens van deixant. Només en resten tres: Don Rafel Coll i Ribas i els germans Blai i Joan Servera i Muntaner. Amb don Rafel, co-

negut per «Es Jefe» per haver estat el darrer cap de l'estació, i en l'amo en Blai, que també va ser el darrer caporal de la brigada, intentarem memorar un poc quines eren les feines dels homes del tren així com també recordar alguns dels esdeveniments del seu temps.

Tres han estat els homes que han tingut el càrrec de cap de l'estació. El primer va ser Joan Barceló, natural de Felanitx, el va sustituir un llucmajorer que nomia Josep Barceló i el darrer, com anteriorment hem dit va esser don Rafel Coll i Ribas, que viu amb la seva filla a Santanyí, gaudeix de bona salut i té una aparença ben jovial.

— Quan vaig acabar es servici militar vaig anar de jefe d'estació des tren a Santa Maria, després a Sant Llorenç i a Marratxí fins que a l'any 1938 me destinaren a Santanyí, aquí hi vaig estar vint-i-set anys, fins que a l'any 1964 es tren se va suprimir.

— Viví a sa mateixa estació, en es pis de dalt que ja estava habilitat aposta per viure-hi es que era es jefe de s'estació. Jo era es responsable des maneig i organització de tot lo referent a s'estació: Rebre es tren i donar-li sa sortida, despatxar es billets, facturar ses mercaderies i tota casta d'objectes que es tren transportava i dur compte de tot. No podia faltar mai, ni diumenge ni dia feiner, per això, cada mes, durant quatre dies m'enviaven un substitut perquè jo tengués libre.

— A s'estació també hi treballaven un mosso i un fogoner, que estaven a ses meves ordres. Es 'mosso m'ajudava en ses coses de s'estació, cuidava de tenir-la neta, entregava es paquets i feia tot el que li manava. Es fogoner feia foc a sa caldera des tren i es dematins, que sa caldera estava freda, s'aixecava a les tres des matí per fer foc. Darrerament es mosso era en Tomeu Sastre «en Tomeu des tren» i en Sebastià Vidal «Llesco» es fogoner. El tren tenia el seu propi personal que viatjava: es conductor, que era es jefe des tren, es fogoner, es maquinista, es guarda-frenos i es revisor.

— Primerament es tren anava amb carbó, però per mor de sa guerra es carbó va escassetjar i varen haver d'emprar llenya, millor si podia ser d'olivera, i ja més endavant se varen posar es motors de gas-oil. Ets anys que per fer gas s'emprava sa llenya, a vegades sa pressió no bastava i molts de pics quan pujava ses

costes de devers son Verí s'havia d'aturar una estona fins que sa pressió havia augmentat.

— I havia estacions i apeaderos. Es tren partia de s'estació de Santanyí, passava p'es Llombards, que era apeadero; ses Salines, estació; es Banyos de Sant Joan, que durant es mesos d'estiu era estació i sa resta de l'any apeadero; es Palmer, apeadero; Campos, Llucmajor i s'Arenal, estacions, i ses Cadenes i es Coll d'en Rebassa que eren apeaderos i arribava a Palma que era s'estació central. Regularment es viatge durava una hora i mitja encara que a vegades se retrassava. Ets horaris de sortida de Santanyí eren a les 6'40, —a les 12'10 i a les 17'30 i es d'arribada a les 10, a les 16'30 i a les 20'40.

— Hi va haver una temporada en què sa benzina anava escassa i sa gent anava molt amb so tren perquè es cotxos no podien circular.

— Que recordi hi va haver dos accidents mortals. A son Morlà, es tren va atropellar en Torrelletes, que se'n va morir, i a Campos, un homo que guardava vaques, amb s'intent de salvar-ne una, es tren el va enganxar i també va morir.

— A més de passatgers, també duia es correu amb un funcionari que era s'ambulant, també brodats que feien ses broda-dores de Santanyí i enviaven fora, i també animals i paquets amb mercaderies de tota casta. També hi havia trens especials de mercaderies que treginaven, principalment, bestia, pedra de Santanyí, ametlles, garroves i abono. S'horari d'aquets trens no era fixo sinó que s'adaptava a ses conveniències de cada cas.

—S'estació des tren va arribar a convertir-se en un animós lloc de trobada i de passeig de sa gent, sobretot des joves. Ets horabaixes d'estiu, especialment es diumenges, s'arreplegava als voltants de s'estació quasi tota sa joventut des poble inclús des pobles veïnats, s'excusa era esperar es tren, encara que no tenguessin ningú a qui esperar. Allà xerraven, anaven de bromes, ets enamorats se topaven, es temps de lladons ets allots en collien. Es passeig se va convertir en una verdadera festa. Tanta de gent s'arribà a reunir que a vegades estorbaven es passatgers i, per controlar-ho un poc, vàrem haver d'implantar es pagament de deu cèntims per persona per poder entrar a s'anden, encara que no miràvem gaire prim i molts passaven sense pagar.

Rafel
Coll i Ribas

Blai
Servera i Muntaner

Am
santanyí
ÉS CÒPIA
DIGITALITZADA

A don Rafel li va saber molt de greu que el tren s'aturàs, com a quasi tot el poble. Pensa que els interessos particulars d'alguns senyors amb influències, el camp d'aviació i l'autopista foren les causes principals perquè el tren deixàs de venir a Santanyí.

Com ja he dit abans, l'altre grup d'homes ocupats en tasques relacionades amb el tren, eren els que formaven la brigada i que tenien com a feina principal el cuidar de la via. A la brigada de Santanyí solien formar-la quatre obrers i un caporal. Alguns dels homes que han format part de la colla foren: n'Antoni Danús «des Baus» i el seu fill Andreu, els germans Antoni i Joan Vidal «Perlo», en Cristòfol Vicens «Covetes», els germans Blai i Joan Servera «Sabater», en Jaume Garcies «des Forn», en Llorenç Rigo «Ramella» i n'Andreu Garcies «des Forn» que si bé no formava part de la brigada santanyinera hi estava molt relacionat ja que era el caporal-inspector de tota la línia i que també, quan es va construir la via nova per posar el tren, ell va ser l'encarregat principal.

L'amo en Blai Servera, que juntament amb la seva família viu a Santanyí, encara que una mica malaltís, pel feix gros d'anys que arrossega, té una memòria prodigiosa. Durant trenta-un anys va formar part de la brigada del tren i quan en Jaume des Forn es va jubilar, ell va passar a ser-ne el caporal responsable. Vet-aquí la seva narració.

— *Sa feina de sa brigada era es tenir sempre a punt sa via, ses guies, es giratori on voltaven es sa màquina i procurar que s'estació estàs amb bones condicions. An ets allots els agradava molt fer voltar sa màquina an en giratori, perquè es tren se voltava empenguent. Es tren tenia un telèfon propi des qual noltros també mos cuidavem de sa línia i si s'espenyava l'haviem d'arreglar. Sa nostra brigada estava encarregada des de Santanyí fins an es Banyos de Sant Joan.*

— *Una de ses feines més corrents era sa de canviar travesseres. Ses travesseres, de fusta de pi, són ses barres damunt ses quals hi va sa via. Sa distància entre una i altra travessera és de mig metro. Quan una d'aquestes travesseres se podria, sa via s'abaixava i es tren feia una engronsada, o bé noltros ho vèiem o era es conductor des tren que mos avisava per canviar-les. A ses travesseres no les feien aquí sinó que les mos enviaven des de Palma. Estaven untades de creosota que és un líquid d'olor molt forta i que serveix per sa millor conservació de sa fusta.*

— *Sa via era de s'anomenada via estreta que vol dir que es dos rails estan a noranta-dos centímetres de distància un de s'altre. Es rails que anaven subjectes a ses travesseres, si es tram era dret, les dues vies havien d'estar ben nivellades i quan hi havia curves sa de sa part de defora estava un poc més alta que sa de sa part de dedins fent peralt.*

— *Que jo sàpiga es tren va descarrilar dues vegades, encara que no hi va haver desgràcies. També record que algunes vegades varen acabar sa llenya i no varen poder arribar fins que les ne varen dur.*

— *Un des membres de sa brigada an es que dèiem es guardies, de ben dematí ja s'aixecava i anava a recorre tota sa via per si per si hi havia qualche cosa que fes nosa i donar avis abans de que es pogués produir algun accident.*

— *Quan es tren travessava camins hi solia haver persones, generalment dones, que a s'hora de passar se'n cuidaven de posar unes cadenes per tancar.*

— *Quan es tren se va suprimir, quasi tot d'una mos varen fer llevar sa via, i vengueren es ferro a un home de sa Pobla. Durant un parell de mesos, una vegada acabada sa feina, anàrem a s'estació sense fer res. A mi me volien enviar a fer feina a Manacor, però jo me vaig estimar més retirar-me ja que me faltava poc per tenir s'edat per jubilar-me.*

Ja no tenim el tren i evidentment tampoc tenim homes que hi guanyim les sopes, però aquí queda aquest testimoni de dos d'ells que visqueren ben directament els darrers moments de la vida del tren de Santanyí. A tots dos, al temps que els agraïm la seva contarella, els desitjam que Déu, en la festa de la seva vida, els ompli de bona sort amb la companyia de tots els seus.

Santanyí, Juny de 1990

Marc Vallbona i Adrover

Am
santanyí
ÉS CÒPIA
DIGITALITZADA

FESTES DE SANT JAUME - SANTANYÍ 1990

Programació dels actes a celebrar els dies 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28 i 29 de Juliol, sota el patrocini del Magnífic Ajuntament

D I J O U S

DIA 19.—A les 22,00.—**Pregó de les Festes de Sant Jaume 1990** a càrrec de **Miquel Barceló i Vidal**. Concert per la **Coral Sant Andreu**, dirigida per **Andreu Bennàssar i Bonet**. Església Parroquial.

D I V E N D R E S

DIA 20.—A les 18,00.—**Marxa** cicloturística organitzada i patrocinada per Pons-Perelló «RENAULT».

A les 22,30.—**Recital de MARIA DEL MAR BONET**. Camp d'esports.

D I S S A B T E

DIA 21.—A les 18,00.—**Trial Indoor «Sant Jaume 1990»**. Davant el camp d'esports.

A les 19,00.—**Inauguració de l'exposició de L'ESCOLA TALLER DE MESTRES D'AIXA I DE MARGERS** del C.I.M. Centre Cultural de «La Caixa».

A les 19,30.—**Inauguració a la Casa de Cultura del XIII Certamen de Pintura i Dibuix «Vila de Santanyí» i entrega de premis**.

A les 20,00.—**Presentació dels llibres: ELS NOSTRES NOMS DELS CARRERS de Miquel Barceló i Vidal i del primer tom de la col·lecció «SANT-ANYÍ». LA VILA DE SANTANYÍ I EL SEU TERME, 1391-1479 de Miquela Danús i Burguera**, llicenciada en història. **Parlament de Maria Barceló i Crespi**, doctora en història i degana de la facultat de filosofia i lletres de la Universitat de les Illes Balears. Biblioteca Municipal.

A les 20,00.—**Partit de futbol, benjamins: SANTANYÍ - COLÒNIA DE SANT JORDI**.

A les 22,00.—**Concert-cloenda del II Curs Internacional de Música «Vila de Santanyí** a càrrec de la **Banda Municipal** amb col·laboració dels professors i dels alumnes participants en el curs. Entrega de diplomes. Plaça Major.

A les 23,00.—**Verbenes amb CLIPERS, AQUA VITAE i ANCORAX**. Camp d'esports.

D I U M E N G E

DIA 22.—A les 17'00.—**Festa i jocs aquàtics a la piscina municipal**

A les 18,00.—**Noces d'argent sacerdotals de Monsenyor Joan Matas i Mestre**. Missa a l'Església Parroquial.

A les 19,00.—**Festival infantil de màgia i humor**. Plaça Major.

A les 22,30.—**Festa «Camp» a l'usança dels anys seixanta**. Intervendran: **LUCIO BARBOSA i CANYAMEL**. Plaça Major.

D I L L U N S

DIA 23.—A les 18,00.—**Concurs de dibuix per a nins i nines de tercer a setè d'EGB**. inclusivus. Plaça Major.

A les 19,00.—**Homenatge de l'Associació de la Tercera edat a la parella amb més anys de matrimoni que coneixem. Bernat Ferrer i Tomàs (17-07-97) i Margalida Vidal i Barceló (28-10-01)**, casats a la parròquia de Sant Andreu, de Santanyí el 13 de setembre de l'any 1924. Missa a l'església parroquial i a continuació festa a la plaça amb l'actuació de **AIRES MALLORQUINS DE PALMA i RAPSÒDIA ESPAÑOLA** de Jaume Company.

A les 19,45.—**Torneig de futbol-sala**. Partit entre els equips d'ES LLOMBARDS i CAN XIM (Campos). Camp d'esports.

A les 21,00.—**Torneig de futbol-sala**. Partit entre els equips: **DIES I COSES (Calonge) i AGUATEN (Santanyí)**.

D I M A R T S

DIA 24.—A les 17,30.—**Sortida de dimonis i caparrots acompanyats pels xeremiers**.

A les 18,30.—**Corregudes de cintes i jocs per als nins i nines**. Plaça Major.

A les 23,00.—**Verbenes amb TENNESSEE, ORQUESTA MANHATTAN i AQUARIOS CON NINO AZORIN**.

D I M E C R E S

FESTIVITAT DE SANT JAUME APÒSTOL

DIA 25.—A les 9,00.—**Albada amb amollada de coets**.

A les 11,00.—**Eucaristia solemne concelebrada, presidida per mossèn Rafel Umbert i Sureda**, Vicari Episcopal de la zona IV. Cantarà la **Coral Sant Andreu**.

A les 12,00.—**Presentació del llibre «CITA A LA RIBA» de Miquel Oliver i Bauçà**, guanyador del **V Certamen de Poesia «Bernat Vidal i Tomàs»**. Sala d'actes de l'Ajuntament.

A continuació, **refresc per a tothom**.

A les 18,30.—**Partit de futbol entre el C.D. SANTANYÍ i un altre equip a designar**.

A les 22,00.—**Representació de l'obra de teatre JUBILAT VE DE JUBILEU** per la companyia de **Xesc Forteza**. Camp d'esports.

Fi de festa amb amollada de focs d'artifici per la **Pirotècnica Saragossa**.

am
santanyí
ES CÒPIA
DIGITALITZADA

D I J O U S

DIA 26.—A les 18,30.—Partit de bàsquet, infantils femení;
SANTANYÍ - LA PORCIÚNCULA.

A les 19,30.—Partit de bàsquet, cadets femení;
SANTANYÍ - LA PORCIÚNCULA.

D I V E N D R E S

DIA 27.—A les 18,30.—Partit de bàsquet, cadets masculí; SANTANYÍ - CAMPOS.

A les 20,00.—Partit de bàsquet, juvenils femení,
SANTANYÍ - LA PORCIÚNCULA.

A les 21,00.—Partit de futbol-sala, alevins: SANTANYÍ - MONTISIÓ.

D I S S A B T E

DIA 28.—A les 17,00.—Tirada a coloms organitzada per la **Societat Local de Caçadors**. (Programes apart).

A les 19,45.—Torneig de futbol-sala. Partit per el tercer i quart lloc.

A les 21,00.—Torneig de futbol-sala Final.

D I U M E N G E

DIA 29.—A les 12,00.—Partit de bàsquet, seniors masculí,
SANTANYÍ - CALA FIGUERA.

A les 20,30.—FESTA DE LA BEATA. Concentració a la plaça de la Constitució i a continuació recorregut per la Vila.

A les 21,00.—Missa.

A la sortida de la missa hi haurà ballada popular, a la plaça, amb els grups: COA-NEGRA, s'ESTOL DES PICOT i ORDI BROIX.
Organitza, Ordi Broix.

am
santanyí
ÉS CÒPIA
DIGITALITZADA

Galeria

Dibuix: "Sant Jaume" de Juan Guerra.
Ciutat de Mallorca. 1938.

RECORDANÇA I HOMENATGE

Sense esser alterós, el puig no és tampoc massa planer. Blai Bonet el va acomparar a un copó trabucat i alludia el foc que guarda, convertit en crestell, la seva pell de magrana. A mi em recorda aquell Tabor que Costa i Llobera trobava modest i accessible com una autoritat evangèlica.

De Consolació estant, hom albira una vastitud harmoniosa, ampla i a l'abast, centrada per una vila i per una alqueria. L'àmbit que volta Cosolació va commoure l'esguard de l'amic inoblidable, l'apotecari Bernat, escriptor profund i subtil de ben escassa escriptura, i el d'aquells jovenets a qui ell va desvetllar vocacions que, altrament, potser haurien restat adormides per sempre. Per les dreceres de Consolació degué trescar, jugant a encaçar-se amb les amigues, una allotona salvatgina i esquerpa, de mirada blavíssima, que potser es deia Antònia i tal volta acaronava miratges del més apassionat misticisme. A mitjan camí de Consolació, segur que s'asseia un moment a reposar aquell jovenet curiabanquer, de gest assenyadíssim i lent, que per ventura nomia Miquel i bevia amb l'esguard aquells matisos que li amoixaven la sensibilitat delicada. I no hi ha dubte que pels rostos de Consolació panteixava el seminarista Blai, tot inventant mots i colors per tal de dibuixar la caiguda de la tarda.

L'esglesiola dalt el cim, a una alçada ni massa avinent ni massa esquiva. Més tost a la mesura justa del cor de l'home, de les seves il·lusions i dels seus neguits, de les seves inquietuds i de les seves complaences. Consolació era el paisatge exacte per a l'esperit de Bernat Vidal i Tomàs, aquell amic que va morir, ni vell ni jove, en el mig del camí de la seva ànima i que, com el senyor Joan Maragall, proclamava humana la seva mesura per tot quant pogués creure i esperar. I encara us puc dir, arran de confessió personal, que Consolació és també el paisatge exacte per a l'enyor i la tristesa en companyia del goig i de l'esperança.

Enyor i tristesa, goig i esperança. Totes quatre motivacions m'acompanyaven aquest hivern passat quan, el dia de la Puríssima, pujàrem a Consolació per celebrar públicament l'aparició d'un llibre que

ajuntava el nom del pujol santanyiner al d'aquell santanyiner il·lustre que, amb tan exemplar devoció va saber exercir amb tants de nosaltres l'ofici de mestre. Ens hi havíem trobat tots, en aquell llibre. Primerament els qui havien estat els seus deixebles immediats i estimats: Antònia Vicens, amb aquella prosa seva a on hi canten els àngels, sempre a la vora del poema; Miquel Pons, tan sensible, tan emotiu, sovint a una passa de la pura música; Blai Bonet, que sap tramudar en humanitat bategant el més amarg pinyol de les paraules. I un altre santanyiner, Antoni Vidal i Ferrando, orfebre del vers més primfilat, que si, per raons d'edat i de circumstància personal, no va poder sovintegar la companyia d'en Bernat, n'ha encertat a recollir l'heretat a mans plenes. I finalment tots els altres, tots els qui van gaudir de la seva amistat, tots els qui, d'una manera o de l'altra, tenim l'orgull de proclamar-lo mestre.

Consolació és un bell llibre. La tenacitat i la boníssima fe d'un home, Josep Grimalt i Vidal, l'ha fet possible. És ben just que cloguem amb el seu nom aquestes notes enfilades per via d'urgència i que demanem per a ell l'honor i la gratitud que mereix.

Josep M. LLOMPART

am
santanyí
ÉS CÒPIA
DIGITALITZADA

Santanyí, el constante y emocionado recuerdo

por Juan Bonet

La villa de Santanyí, su perfume, su color, el sonar del reloj del Ayuntamiento, su camino hacia la cala, todo compone algo así como una emoción inefable —difícil de explicar—, vivísima en mí y que se conserva intacta a través del paso de los años.

Mi padre era de Can Manento. Ahí conocí yo a los abuelos, que eran una pareja de viejos pulcros, sonrientes y cariñosos. Entonces, yo era un crío, Santanyí era para mí la vacación, la libertad, el ir a pasar unos días con los primos, el reencuentro con el inolvidable tío Antoni el herrero, que le daba duro al yunque, hombre divertido que sabía burlarse con ganas también de sí mismo, mientras celebraba la llegada de unos y otros hasta su fragua.

El regalo de aquellos días, los infantiles, eran los baños en Cala Santanyí, la bellísima, los paseos, la llegada de las barcas de pescadores...

Más tarde entran en mis recuerdos novísimos personajes a los que uno añadía, de manera automática, entre sus más vivas estimaciones. Así cuando uno llegaba a la villa, de paso hacia Cala d'Or, si no hacía un alto para charlar un rato con el apotecari Bernat Vidal, parecía como si aquello fuera haber perdido la mañana. En la rebotica de su farmacia nuestro amigo tenía siempre una palabra gentil, un nuevo libro del que hablar, un descubrimiento artístico por comentar. El apotecari era un hombre de letras completo, atento y curicso de todo lo que fuera cultura, y estar un rato a su lado era siempre sentirse premiado, recomfortado por los gustos compartidos.

Más tarde Santanyí también se amplió con otro nombre, al de uno de los más altos poetas de esta tierra nuestra. Es decir, Blai Bonet. El poeta, en su casa payesa decorada por el propio fervor humano de Blai —que crea un clima personalísimo a su alrededor— era és, otro de los premios cuando uno llega o pasa por la villa. Una razón, bien grata, de llegarse hasta ella.

Cierto es que uno, por razones personales —los años te hacen perezoso y cuesta mucho moverte de tus rutinas— va mucho menos por Santanyí de lo que iba de niño, de lo que iba cuando los veranos te llevaban hasta Cala d'Or. Pero si cierra los ojos y aspira hondo ahí está, en el recuerdo, un cargamento de resonancias del pueblo: Caras de seres amados, el perfume y resonancia de las casas, las voces inconfundibles de todos aquellos que uno conoció, y, claro, el sonar de unas campanas familiares que marcaban tus horas y afanes y las largas tardes de sol agosteo dorando las viejas piedras de la «vila».

Palma, junio, 90

am
santanyí
ÉS CÒPIA
DIGITALITZADA

Durant un temps vaig creure que les terres i les lletres pertanyien a mons diferents, tan llunyans entre si que només l'atzar podia conciliar-los. Quina llengua parlen les muntanyes? La roca coberta de líquens, a quina boca ofereix el seu tacte? Poden els arbres, amb els seus garfis malèvols, lligar les mans dels poetes? No, pensava. És un determinisme absurd, el que ens dicta la màxima que cada escriptor és condicionat pel seu paisatge. No hi ha fronteres que puguin tallar les ales dels mots. Més endavant, els perfils d'aquella idea, tèbia i nerviosa com un animal jove, s'anaren suavitzant. Vaig pensar en el llunyà castell de Duino, on al llarg de molts anys Rilke escriví les seves elegies; en els rials i els xiprers de Sinera, que ombrejaren els escrits d'Espriu; en la Irlanda de Joyce; en el Santanyí de Bernat Vidal, transformat en Santa Marina de la Vinya a les pàgines de *Memòries d'una estàtua* ... I vaig veure que aquella relació entre terra i lletra, entre pedra i so, era real, feia mal als ulls de tan viva. També era, però, distinta de com l'havia imaginat. Fa uns mesos, passejant pels carrers d'Arenys, vaig entendre que era Espriu qui havia modificat el poble. En entrar al cementiri, on tot s'aboca al mar, em semblà visitar una gran biblioteca, on cada làpida era un vers i cada mausoleu un poema coronat per la dallada del retorn impossible. De la mateixa manera, sovint, en vorejar el mar de Santanyí, he vist tots els colors de Blai Bonet mesclant-se entre les aigües i profanant la llum lívida.

Enguany, les obres presentades al V certamen de poesia *Bernat Vidal i Tomàs* han traçat un itinerari que ha anat més enllà de l'illa. Dels vint-i-quatre treballs concursants, una quinzena eren d'autors mallorquins, vuit d'escriptors del Principat i un d'un poeta del País Valencià. Aquest és un símptoma —segurament l'únic que un jurat qualificador pot avaluar amb absoluta justesa— de la bona salut del premi: ens diu que no s'ha reclòs en ell mateix, que l'aire ha entrat amb força a la casa dels llibres i ha fet volar la pols, les arnes, la semença del podriment. Vull parlar, ara, de dos llibres que escriuen, des d'òptiques molt diferents, la terra. I que transformen la terra, castigant-la amb fuets de records lacerants, fent-la, després, submissa a

les seves veus. Aquests llibres són *Cita a la Riba*, de Miquel Oliver, i *Els bons dies de sol*, d'Antoni Nadal.

Cita a la Riba conté, ja en el títol, un element físic, palpable: aquesta ribera que l'autor llimarà i farà acollidora per obra de l'evocació amorosa. Per això podem llegir versos com:

*Caminarem la Riba d'aquest mar
que són les nostres mans quan ja l'impuls
només és una flaire persistent.*

O com aquests altres:

*La franja de la Riba, grisa, pètria,
cisella els nostres fronts i migparteix
els llavis que, en èxtasi impossible,
s'acosten i s'allunyen, escullera
constant, a la folia que desitgen.*

Perquè els cossos han patit l'estranya metamorfosi de l'aigua i de la pedra i els llavis han estat la tova dolcesa del fang. I tal vegada arribarà un temps en què home i naturalesa assoleixin la còpula perfecta, acordant els seus batecs i els seus gemecs. Aquesta és l'espanxa del poeta:

*Potser, algun dia, aquestes pedres nostres,
sobtadament, prenguin veu i figura
esdevenint sirenes complaents
dins la mar tan real de nostres ànsies.*

Però on més clara és la boira que confon figura i entorn és al tercer poema de *Cita a la Riba*. Cos i ciutat són camins paral·lels que es revolten per anar a morir a un mateix punt: el que uneix uns ulls i una murada:

*Tot era la ciutat: la catedral,
el moll de pescadors, la xemeneia,
l'aire entelat, el vaixell que se'n va;
l'olor de la taverna, l'aiguardent,
el corn que va sonant monotonía,
l'estridència del cant de la gavina,
el remoreig acompassat de l'ona.
El cos tan abrivat que ara somriu
i les turgències del teu impuls;*

*aquesta airosa mitja volta engir
l'interior esveltesa com l'espill
d'aquesta mar tan blava on s'enfonsa
l'avidesa d'un cos, la secular
murada reflectint-se al teu esguard.*

Els bons dies de sol refà el paisatge d'una infantesa. Com una caverna d'entrada minúscula i sales amples com palaus, la memòria veu piscines, pins, una torre, sent el cansament de les bicicletes a l'estiu. Tots els retalls ens parlen d'una terra imaginària, a voltes perillosa, com al poema «Tintin au Congo»:

*Un dia, vàrem triar un pi
dins el bosquet de davant la torre.
Al cap de dues hores, vàrem furtar
quatre taulons en una obra veïnada.
Els vàrem traslladar fins al pi, els hi pujàrem
i els férem servir de plataforma.
Finalment, vàrem envoltar les branques
d'uns trossos de xarxa.
No hi havia lleons, ni boes,
ni elefants, ni cocodrils.
De fet, l'únic risc que corriem
consistia en la resina dels pins,
que ens obligava a construir
una altra cabanya cada tres o quatre dies.*

I encara que els versos siguin àrids, encara que defugint l'elegia fàcil i la llàgrima poc gelosa, veiem un escenari bell, tacat d'una tendresa lenta i difícil com el degotar de la resina. Un escenari que, al capdavant, és esmicolat pel corc dels anys. Diu Antoni Nadal:

*Has sobreviscut a alguns estius,
has arribat a l'edat madura
i has tornat a la torre de la teva infància:
n'has obert els batents, n'has orejat les cambres,
n'has regirat calaixos i armaris,
i hi has retrobat unes xanquetes rostides pel sol;
illús, te les has volgudes emprovar
i t'han vingut petites.*

Llegint aquests dos llibres m'he adonat que el divorci entre terra

i poesia que un dia vaig imaginar definitiu era només una il·lusió. Que ens cal aprendre a mirar en els turons i els boscos, en els torrents i els sembrats, allò que guarden, savis i silenciosos, del nostre pas. I que la més preciosa geografia és la que s'amaga en els engranatges rovellats o lliscants del record.

Margalida Pons

Abril de 1990

Am
santany
ÉS CÒPIA
DIGITALITZADA

Informació Municipal

Pressupost Municipal Any 1990

DESPESES

A) OPERACIONS CORRENTS

Despeses de personal: funcionaris, laborals, MUNPAL, Seg. Social i despeses de representació 150.300.000

Despeses en béns corrents i serveis: Recollida de fems, enllumenat públic, festes, vies urbanes, camins, clavegueram 181.178.000

Despeses de finançament: Interessos d'operacions de crèdit 5.100.000

Trasferències corrents: subvencions, beneficència, acció social 28.992.000

B) OPERACIONS DE CAPITAL

Inversions reals: Sanejament, compra immobles, pla d'infraestructura turística, residències 262.360.000

Actius financers: Avanç de pagues al personal 300.000

Passius financers: Amortització d'operacions de crèdit 9.170.000

TOTAL 637.400.000

INGRESSOS

A) OPERACIONS CORRENTS

Imposts directes: Rústica, urbana, vehicles 202.250.000

Imposts indirectes: Imposts/construccions 56.000.000

Taxes i altres ingressos: Recollida de fems, clavegueram, ocupació del sòl 129.376.000

Trasferències corrents: Fons Nacional de Cooperació Municipal 93.000.000

Ingressos patrimonials: interessos, platges, compensacions econòmiques 77.574.000

B) OPERACIONS DE CAPITAL

Transferències de capital: de l'empresa privada i «Ca-bildos» 46.600.000

Actius financers: reintegraments dels avanços de pagaments al personal 100.000

Passius financers: Préstec pel Pla d'Infraestructures Turístiques 32.500.000

TOTAL 637.400.000

PADRÓ D'HABITANTS

ENTITATS	Formació (1-4-1986)	1. ^a Rectificació (1-1-1987)	2. ^a Rectificació (1-1-1988)	3. ^a Rectificació (1-1-1989)	4. ^a Rectificació (1-1-1990)
SANTANYÍ	2538	2553	2561	2617	2676
LA COSTA	39	39	39	44	46
CALA FIGUERA	427	434	444	458	475
PORTO PETRO	163	169	191	202	225
S'ALQUERIA BLANCA	899	904	909	919	912
CALONGE	527	530	526	535	540
CALA D'OR	1506	1523	1655	1840	1979
ES LLOMBARDS	412	412	405	410	410
CALA LLOMBARDS	72	76	93	108	125
Total	6582	6640	6823	7133	7388

DEMOGRAFIA ANY 1989

Naixaments, 65

Defuncions, 64

Noces, 36 (20 religioses i 16 civils)

ESPORTS

Als polígon 6 de Cala d'Or, al costat de l'escola, s'ha construït un camp d'esports en el qual es pot practicar tennis, bàsquet, futbolet, ham-bol, etc.

S'ha adquirit un solar per a la construcció d'un pavelló cobert amb una pista poliesportiva. El projecte ja està aprovat.

Una pista de tennis del camp municipal d'esports i la pista d'esquach de Cala d'Or han estat dotades d'enllumenat.

El Camp Municipal d'Esports ha estat engrandit amb dues noves pistes de bàsquet.

URBANISME

El Govern Balear compra la zona de Cala Mondragó i ho declara, parc natural d'especial interès.

SERVEIS SOCIALS

Quarta fase de la residència de la tercera edat de Santanyí que consisteix en l'acabat dels menjadors, de la cuina, cambra de calderes, i fossa sèptica.

Vuitena fase de la residència de la tercera edat de s'Alqueria Blanca, que consisteix en l'acabament de les façanes.

S'ha començat a prestar el servei d'assistència domiciliària a tretze famílies que ho necessitaven, amb la coordinació de l'Asistent Social Municipal.

INFRAESTRUCTURA DE LES ZONES TURÍSTIQUES

S'ha aprovat el pla extraordinari d'inversions en millores d'infraestructura de les zones turístiques amb un pressupost de més de cinc-cents milions de pessetes, repartides en un 60% a càrrec de la Comunitat Autònoma i el 40% restant a càrrec de l'Ajuntament. Les obres s'han de dur a terme durant els anys 1990, 1991 i 1992.

NOUS SERVEIS MUNICIPALS A CALA D'OR

Des del passat mes d'octubre, a l'Oficina Municipal de Turisme de Cala d'Or, atesa per un funcionari de plantilla especialitzat en idiomes, es poden aconseguir diversos serveis. Aquesta oficina està unida per ordinador a l'Ajuntament i a través d'ell es poden fer: certificats de residència, de convivència, d'empadronament, registre d'entrada de documents i instàncies, etc.

AJUNTAMENT

Per renúncia va deixar el càrrec de regidor Maties Barceló i Riera. El va rellevar Joan Vidal i Bonet.

ADQUISICIÓ D'IMMOBLES

S'ha comprat el convent de ses monges d'Es Llobards per esser destinat a unitat sanitària i a usos socio-culturals.

Per ampliar la plaça de S'Alqueria Blanca, ha estat adquirida la casa número 3 de la plaça de Sant Josep.

L'Ajuntament ha comprat el Teatre Principal i el solar de darrera.

La casa número 7 del carrer d'Es Centro, que per la part de darrera està afegida a La Sala, s'ha adquirida per esser destinada a ampliació de les dependències municipals i també a serveis socials.

Escola: Sta. Maria del Mar

S'Aljub

ESCOLES

Dins el pla de millorament de façanes s'ha restaurada la de l'escola «Blai Bonet».

S'ha sol·licitat la reapertura de l'escola d'Es Llombards, amb la promesa per part del ministeri que a partir del pròxim curs escolar es començarà a fer servir.

També s'està fent la tramitació corresponent perquè el proper curs, a l'escola de s'Alqueria Blanca, s'ensenyin els vuit cursos d'EGB.

Amb el començament del tercer trimestre escolar, el dia 23 d'Abril, es va començar a fer ús de l'escola nova, Santa Maria del Mar, de Cala d'Or. La seva inauguració oficial va ésser el dia 18 de maig amb l'assistència del Delegat del Govern, don Gerard Garcia, del Delegat del ministeri d'Educació don Andreu Crespi i de totes les autoritats locals. A partir del curs que ve a més de l'ensenyança completa de l'EGB. També es faran els cursos de preescolar.

CULTURA

Primer concurs nacional de música, per sant Jaume de l'any 1989, durant una setmana més de cents estudiants de música de tota Mallorca han rebut classes de professors de renom.

Estan molt avançats els treballs de classificació i ordenació de l'arxiu municipal.

S'ha acabat l'edifici del Centre Cultural de Cala d'Or.

Aprobat definitivament el reglament per a la normalització lingüística.

Joan Suau, guanyador del XII premi de pintura «Vila de Santanyí», Sant Jaume de 1989.

En el Vè Certamen de poesia «Bernat Vidal i Tomàs» resultà guanyador Miquel Oliver Bauçà amb l'obra «Cita a la Riba».

Per Sant Andreu de l'any 1989 exposició a la Casa de Cultura «Art avui a Santanyí», pintures, ceràmiques i escultures de tots els artistes santanyiners.

A Consolació per la festa de la Puríssima presentació del llibre «Consolació», amb poemes dels més anomenats poetes de Mallorca.

Editada i presentada l'obra «I grega» guanyadora del IV certamen de poesia.

PARC MÒBIL

Per a l'ús dels tècnics i dels obrers de la brigada municipal s'han adquirit:

- Una furgoneta Fiat model «Talento».
- Una furgoneta Renault Exprés diesel model «Combi».
- Un camió doble cabina Fiat 14.
- Un remolc per al tractor «Cima» 6 Tm. model «Afrique».
- Una furgoneta Citroen.

PLACES, CARRERS I JARDINS

S'ha restaurada s'aljub i al solar del seu costat s'ha fet un jardí.

A l'arribada de Cala d'Or s'ha construït una altra rotonda ajardinada, la carretera està formada per una via central ràpida de doble circulació i una a cada banda, lenta, de una sola direcció.

La zona verda del polígon cinc a l'entrada de Cala d'Or, s'ha sembrada d'arbres i plantes.

En es Fortí s'han arreglat les zones verdes i els passos peatonals.

Les zones verdes de l'entrada a Santanyí per la part de Consolació s'estan sembrant de diverses plantes i arbres.

S'està fent el projecte per la sembra d'arbres a les places Major i de sa Porta Murada.

AIGÜES BRUTES

Es comprà el solar per a la ubicació de la depuradora de Cala d'Or.

Primera fase de la xarxa de clavegueram de Cala d'Or.

Es posa en funcionament la depuradora de Cala Figuera.

S'aprova l'avantprojecte del clavegueram de Santanyí i es demana al C.I.M. la seva inclusió en el pla plurianual d'inversions per a obres d'infraestructura hidràulica.

CAMINS RURALS

A més de la reparació dels camins afectats per la torrentada també s'han esfaltat els de can Generè, de can Balutxo, de son Ferreret i el de so n'Alegre pel qual també s'ha comptat amb la col·laboració de diversos organismes oficials.

am
santanyí
ÉS CÒPIA
DIGITALITZADA

